

ГЛАДНОТО ЗАЙЧЕ

Задъ баири снѣжни
 розовото слънце
 скри се и залъзе.
 Плахо и страхливо
 и съ кожухче сиво,
 зайчето излъзе.
 Два дни не е яло —
 свило се е цѣло.
 Скокъ, скокъ, скокъ
 изъ снѣга дълбокъ.
 До градински плетъ,
 то се сви и сгуши;
 плахо взе да души —
 този снѣгъ проклетъ
 дойде много рано.
 Скокъ, скокъ, скокъ —
 вредомъ снѣгъ дълбокъ;

всичко е прибрано.
 Бързо взе да рие;
 чукъ, чукъ, чукъ —
 сърдчице му бие;
 нищо нѣма тукъ:
 ни главица лукъ,
 морковче, ни рѣпа,
 нито зеле сладко —
 нищо нѣма, братко!
 Този снѣгъ дълбокъ
 всичко скри, затрупа.
 Най-подиръ сполучи:
 коренче захрупа...
 Лае, сякашъ, куче?
 Зайчето не чака;
 скокъ, скокъ, скокъ —
 скри се въ храсталака.

Ст. Цанкова-Стоянова

